

[Aksel Larsen.]

har stemt for alt væsentligt, der er vedtaget her i denne sal efter regeringsskiftet i efteråret, og eftersom socialdemokratiet har været med til at gennemføre alt væsentligt i den nuværende regerings politik.

Sådan er jo kendsgerningerne. Og når vi oven i købet er nået så vidt, at det af de nuværende regeringspartier så hårdt fordømte og grusomt henrettede og begravede nationalbudget er blevet os overrakt i frisk og nyfødt skikkelse under titlen „økonomisk årsoversigt“, udarbejdet af den samme hjernerust, som den tidligere koordinationsminister benyttede til sit nationalbudget, så synes jeg ærlig talt, at socialdemokratiet og dets ærede ordfører skulle spare en lille smule på krudtet overfor regeringen Hedtofts efterfølger.

Finansministeren sagde i indledningen til sin tale, at det ikke var hans tanke at lægge op til en egentlig debat om vor økonomiske politik. Jeg beklager meget, at den dybtgående uenighed indenfor regeringen skal komme til udtryk så klart — ja, det er måske forkert sagt, jeg kan ikke beklage, at den dybtgående uenighed kommer til udtryk, men jeg vidste ikke, at uenigheden var så stor. Det er ganske få dage siden, at udenrigsministeren stod her og sagde, at han ikke i sin udenrigsministerielle redegørelse til folketinget ville tale om de økonomiske problemer, for dem ville finansministeren tale om, og der ville netop blive speciel lejlighed til at få en egentlig debat om vor økonomiske politik ved tillægsbevillingslovens tredje behandling. Det lovede udenrigsministeren på regeringens vegne for nogle få dage siden, og nu kommer finansministeren og siger, at vi skal skam ikke have en sådan debat her. Jeg synes, det er uheldigt, at finansministeren har en sådan indstilling, og jeg synes også, det er uheldigt af hensyn til finansministeren selv. Sidste gang vi havde lejlighed til med ministeren at diskutere økonomiske problemer, valutamanglen og årsagen til valutamanglen, unddrog han sig denne debats kærnepunkt, nemlig Englandshandelen, indtil han til slut havde ordet i en kort bemærkning, hvori han sagde, at det var altfor sent at tale om det, men vi kunne jo snakke om Englandshandelens indflydelse på vor valuta ved en senere lejlighed. Jeg forstår på finansministeren, at nu, hvor den senere lejlighed er kommet, ønsker han heller ikke at benytte den; han ønsker ikke at diskutere de argumenter, jeg har fremført om Englandshandelens væsentlige skyld i Danmarks valutamangel.

Jeg kan nu ikke tjene ham i at tie stille om

den sag. Jeg vil erindre om, hvad jeg tidligere har sagt, og vil tillade mig kort at gentage det. Jeg tillader mig at gøre det, så meget mere som finansministeren i sin tale her har manet meget dystre perspektiver frem, og da han forleden — jeg tror, det var den 21. maj — talte i Jelling, malede han vore perspektiver endnu dystre, end han har gjort det her. Finansministeren har fastslået, at vort bytteforhold med udlandet er dårligt, at det stadig er blevet forringet, og at det fortsat vil forringes i 1951, og i sin mest optimistiske beregning i de to taler er han nået til, at vi i hvert fald må regne med et underskud på valutabalancen i 1951 på 800 mill. kr.

I sin tale i Jelling, som jeg kender fra „Vejle Amts Folkeblad“, berørte finansministeren det samme spørgsmål, og ved denne lejlighed udtrykte han den opfattelse, at en alvorlig skærpelse af valutasisituationen kom i september 1949 med nedskæringen af den engelske valuta, der betød, at de penge, vi havde vor største indtægt i, blev 30 pct. mindre værd, medens den valuta, vi havde vor største udgift i, dollars, blev dyrere. Ja, men det er jo kun en bekræftelse af det, vi kommunister hidtil har sagt, at det er devalueringen og Englandshandelen og Englandspriserne, der er hovedårsagen til vor valutamangel.

Ved mødet i Jelling kom den højtærede minister ind på sin og udenrigsministerens Londonrejse og gav udtryk for, at han håbede ved denne Londonrejse i det mindste at have indtjent til billetudgifterne. Hvis ministeren har indtjent så meget, så tror jeg heller ikke, han har indtjent mere, og jeg synes ærlig talt, det er noget lidt at rejse til London for. Forholdet er jo det, at England forud for devalueringen betalte os for lidt for vore landbrugsprodukter, at England forud for devalueringen ustandseligt gennemførte forhøjelser på de varer, vi skulle købe i England, skulle købe, fordi, når vi rådede fortrinsvis over sterling, var vi jo henvist til at købe så meget som muligt i England. Samtidig er det sådan, at med selve devalueringen slog England jo afgørende forudsætningerne for prisaftalen over ende, og den mindste konsekvens, man burde have draget deraf, var dog, at Danmark havde erklæret prisaftalen for ikke mere gældende og havde forlangt forhøjede priser. Det har man ikke villet, og hver gang vi kommunister siden har rejst krav om, at man skulle forlange højere priser af England, har man sagt til os: ja, vent, vi vil forhandle med England om det.

Sidste gang sagen debatteredes herinde